

Sygn. akt I C 2175/15

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant : st. sekr. sąd Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.**

przeciwko **A. L.**

o zapłatę

- zasądza od A. L. na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 12.752,41 złotych (dwanaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt dwa 41/100) z umownymi odsetkami wynoszącymi czterokrotność stopy lombardowej NBP co do kwoty 12.299,52 złotych (dwanaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć 52/100) od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty z ograniczeniem odsetek umownych należnych od dnia 1 stycznia 2016 roku do wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz z ustawowymi odsetkami co do kwoty 452,89 złotych (czteryście pięćdziesiąt dwa 89/100) od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- przyznaje adwokatowi M. I. kwotę 2.952 złotych (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu, z którego nakazuje wypłacić kwotę 1.918,80 złotych (jeden tysiąc dziewięćset osiemnaście 80/100) wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu;
- zasądza od (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz A. L. kwotę 1.033,20 złotych (jeden tysiąc trzydzieści trzy 20/100) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu przez adw. M. I..

Sygn. akt I C 2175/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lipca 2015 roku (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty zasądzającego na jego rzecz od A. L. kwoty 19.558,19 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP co do kwoty 12.299,52 złotych oraz wraz z odsetkami ustawowymi co do pozostałej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał na umowę pożyczki zawartą przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem S.A. w dniu 11 maja 2011 roku . Pozwany nie wywiązywał się z warunków spłaty zobowiązania, wobec czego przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Następnie na podstawie umowy wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanego, powód nabył wierzytelność względem A. L.. Strona powodowa

wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się 12.299,52 złotych tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 4.946,34 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 25 lutego 2015 roku według stopy procentowej wskazanej w sumie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych, 160,70 złotych tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela,

1.565,30 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych przy dacie wymagalności 17 listopada 2012 roku oraz 586,33 złotych tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP rocznie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26 lutego 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Mimo wezwań do zapłaty i poinformowania o zmianie wierzyciela, pozwany nie uregulował przedmiotowego zobowiązania.

(pozew – k. 3 – 9)

W dniu 3 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał przeciwko A. L. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 10)

W dniu 25 sierpnia 2015 roku pozwany wniósł skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że proponowano mu pożyczki mimo braku zdolności kredytowej. Przyznał, iż w dniu 22 czerwca 2011 roku, 5 sierpnia 2011 roku oraz 16 września 2011 roku otrzymał pożyczki, kolejno na kwoty 12.772 zł 13.078 złotych oraz 12.778 złotych, mając już zobowiązania w (...) Bank S.A. w postaci dwóch innych pożyczek na kwoty 13.377,30 złotych. Przyznał, iż w 2012 roku popadł w kłopoty finansowe, dlatego przestał spłacać przedmiotowe zadłużenia. Następnie znalazł się w zakładzie karnym. Bank nie odpowiadał na jego wnioski o konsolidację kredytu oraz nie naliczanie odsetek karnych. Pozwany zakwestionował zasady naliczania odsetek karnych, wezwać, upomnień, monitów, żądanie zwrotu kosztów postępowania, a także kosztów ubezpieczenia kredytu. Wskazał także, że strona powodowa nie uwzględniła dokonanych przez niego spłat pożyczek oraz że pożyczka była ubezpieczona .

(sprzeciw – k. 12 – 13)

Postanowieniem z dnia 11 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 1 września 2015 roku – k. 17)

W pozwie złożonym przed tutejszym Sądem powód powtórzył żądania z pozwu złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozew – k. 26 -29)

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2016 roku Sąd ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu

(postanowienie k 95)

Pełnomocnik pozwanego nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie . Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia . Podniósł dodatkowo, że pozwany dokonywał części spłat i kwoty te powinny być potrącone z dochodzonego roszczenia .

(pismo k 108-109)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2011 roku A. L. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Na podstawie tej umowy pozwany otrzymał na warunkach w niej wskazanych kwotę 12.778,81 złotych, zobowiązując się do jej spłaty do dnia 22 maja 2015 roku w miesięcznych ratach płatnych 22 dnia każdego miesiąca, w wysokości 395,70 złotych, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartość nie będzie wyższa niż 477,70 złotych. W związku z udzieleniem pożyczki pozwany poniósł koszt w wysokości 1.778,81 złotych z tytułu objęcia go ubezpieczeniem grupowym na okres pierwszych 12 miesięcy, która to kwota została pobrana z przyznanej mu kwoty pożyczki. Oprocentowanie pożyczki było zmienne, na dzień sporządzenia umowy wynosiło 32,18%. Prawnym zabezpieczeniem pożyczki była cesja praw z ubezpieczenia na wypadek zgonu lub trwałej i całkowitej niezdolności do zarobkowania .

W dniu 29 lutego 2012 roku strony zawarły aneks do umowy pożyczki nr (...) , zgodnie z którym okres jej spłaty został wydłużony do 29 lutego 2018 roku, a kapitał pożyczki powiększony został o kwotę zaległych odsetek wynikających z braku spłaty przez pożyczkobiorcę wymagalnych rat, które według stanu z dnia zawarcia aneksu wyniosły 589,81 złotych. Wysokość miesięcznej raty została ustalona na kwotę 303,86 złotych, z wyjątkiem pierwszej raty wyrównawczej .Prawne zabezpieczenie pożyczki na wypadek zgonu lub całkowitego inwalidztwa pożyczkobiorcy na maksymalny okres nie dłuższy niż pierwotny okres spłaty pożyczki pozostaje w zakresie czasowym ochrony ubezpieczeniowej oraz w formie sprzed zmian wprowadzonych aneksem .

(uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu – k.70-73., uwierzytelniona kserokopia aneksu – k. 74-75)

Pozwany nie spłacał zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy na warunkach w niej określonych od 2012 roku. W tym też roku został osadzony w Zakładzie Karnym.

(bezsporne)

Pismem z dnia 21 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel pozwanego wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia wypowiedzenia umowy kredytu – k. 77)

W dniu 1 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. dokonała przejęcia (...) Bank S.A. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh. Tego dnia (...) Bank S.A. zmienił nazwę na G. (...) Bank. (bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia pełnego odpisu (...) Bank S.A. – k. 57 - 61 v., k. 62 – 66)

Dnia 4 marca 2015 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji, na mocy której powód nabył wymagalne wierzytelności z tytułu zawieranych przez zbywcę z klientami banku umów bankowych, w tym m.in. wierzytelność względem pozwanego. Do umowy załączono zestawienie przenoszonych wierzytelności w formie papierowej oraz w formie elektronicznej na płycie CD opatrzonej hasłem.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia umowy cesji – k. 30 – 36 v., uwierzytelniona kserokopia aneksu nr (...) do umowy wierzytelności – k. 37-42 v., uwierzytelniona kserokopia załącznika do umowy cesji – k43-45)

Pierwotny wierzyciel pozwanego, pismem z dnia 4 marca 2015 roku zawiadomił A. L. o zbyciu wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, na rzecz powoda.

(uwierzytelniona kopia zawiadomienia – k. 68)

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 19.161,91 złotych wynikającej z umowy kredytu.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia wezwania do zapłaty – k. 69v.)

W dniu 22 lipca 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym stwierdził istnienie przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności w łącznej kwocie 19.558,19 złotych.

(bezsporne, nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 65)

Z tytułu umowy pożyczki na numer konta (...) pozwany dokonał następujących wpłat :

477,70 złotych w dniu 22 czerwca 2011 roku

422,22 złotych w dniu 5 sierpnia 2011 roku

395,70 złotych w dniu 21 września 2011 roku

400 złotych w dniu 2 grudnia 2011 roku

400 złotych w dniu 2 listopada 2011 roku

Na rachunek (...) pozwany dokonał następujących wpłat :

345,71 złotych w dniu 25 sierpnia 2011 roku

360,62 złotych w dniu 11 lipca 2011 roku

348,61 złotych w dniu 11 października 2011 roku

Na rachunek (...) pozwany wpłacił 415,41 złotych w dniu 21 września 2011 roku .

(dowody wpłaty k 110-112 , k 118)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, które uznał za wiarygodne. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy pożyczki , ani aneksu do niej .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w większości zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż strony zawarły umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną.

W rozpatrywanej sprawie pozwany nie kwestionował zasady powództwa, jak również legitymacji procesowej powoda. Pełnomocnik pozwanego podniósł, jednak zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia. Sąd uznał ten zarzut za zasadny w stosunku do części wierzytelności, będącej przedmiotem sporu.

W postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 kodeksu cywilnego. Stanowi on, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa, na kim ciążyą skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialno prawnym. Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Ciężar dowodu w znaczeniu formalnoprawnym określa natomiast art. 231 kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z powyższym artykułem strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, to strony są dysponentami postępowania, wobec tego to na nich spoczywa ciężar dowodu. To strony, a nie sąd, są odpowiedzialne za wynik postępowania. Dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu może nastąpić w wyjątkowych wypadkach i stanowi odstępstwo od zasady kontradiktoryjności. W wyroku z dnia 10 grudnia 1997 roku, II UKN 394/97 Lex 33911, Sąd Najwyższy podkreślił, że sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę wówczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wystarczy do jej rozstrzygnięcia. Z kolei w wyroku z dnia 5 listopada 1997 roku, III CKN 244/97, Lex 31831 Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że skorzystanie przez sąd z inicjatywy dowodowej powinno mieć miejsce wyłącznie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze.

Powód jako dowód istnienia oraz wysokości wierzytelności wobec pozwanej powołał między innymi załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 roku (Dz.U.2014.157 j.t.) wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie mają mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Kwestię tę rozstrzygnął Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53. Uznał on, że art. 194 powołanej ustawy w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji RP.

Ustawodawca wobec obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego znowelizował z dniem 20 lipca 2013 roku ustawę o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie art. 194 ust. 2, który przesądził, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m.in. wyciągu z ksiąg rachunkowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Tym samym przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej ma charakter dokumentu prywatnego i nie może stanowić wyłączonego dowodu przysługiwania powodowi wierzytelności, ani jej wysokości.

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający dla stwierdzenia istnienia wierzytelności, nie znalazła jednak w nim potwierdzenia wysokość dochodzonego roszczenia w zakresie odsetek naliczanych przez poprzedniego wierzyciela oraz poniesionych przez niego kosztów wezwań, upomnień i opłat. Wysokość dochodzonego kapitału znajduje natomiast odzwierciedlenie w materiale dowodowym, w szczególności w aneksie do umowy z dnia 29 lutego 2012 roku, w którym wskazano na wysokość kapitału zadłużenia w kwocie odpowiadającej roszczeniu powoda. Jednocześnie pozwany sam przyznał, w treści sprzeciwu oraz w zeznaniach, iż w 2012 roku popadł w kłopoty finansowe również dlatego, że odbywał karę się w Zakładzie Karnym, gdzie nie miał możliwości zarobkowania. Okoliczności te przemawiają za przyjęciem, że kwota wyszczególniona w przedmiotowym aneksie nie została spłacona przez pozwanego. Podkreślenia wymaga przy tym, iż powód wykazał istnienie zaciągniętego przez pozwanego zobowiązania jak i jego wysokość.

Pozwany przedstawił wprawdzie na dowód dokonywanych spłat kilka dowodów wpłat ale na trzy różne konta banku, co świadczy o tym, że rzeczywiście miał co najmniej trzy umowy z bankiem. Ponadto wszystkie te spłaty dotyczyły 2011 roku, a więc okresu sprzed zawarcia aneksu do umowy pożyczki. Dlatego również te wpłaty nie mogą być potrącone z dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Nie zasługuje na uwzględnienie zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego zarzut przedawnienia. Pozwany podniósł wprawdzie, że był osadzony w Zakładzie karnym więc nie otrzymał korespondencji bezpośrednio na adres ZK, tym niemniej dowiedział się o pismach z banku skoro przyznał, że zwracał się z zakładu karnego pisemnie do banku o

wstrzymanie naliczania mu odsetek . Należało więc przyjąć , że wypowiedzenie umowy pożyczki dokonane przez bank było skuteczne po upływie 30 dniowego terminu od jego wypowiedzenia czyli co najmniej następnego dnia po dacie sporządzenia pisma czyli po 21 sierpnia 2012 roku . Przyjmując za wymagalność roszczenia datę 21 września 2012 roku powód i tak zachował trzyletni okres przewidziany w art. 118 kc do wystąpienia ze sprawą do sądu bowiem pozew został wniesiony do sądu elektronicznego w dniu 22 lipca 2015 roku .

Powołany przez pozwanego zarzut zabezpieczenia roszczenia wynikającego z umowy pożyczki poprzez jej ubezpieczenie również nie zasługuje na uwzględnienie . Cesja praw z ubezpieczenia była bowiem możliwa wyłącznie w przypadku zgonu lub trwałej i całkowitej niezdolności do zarobkowania . Pobyt w zakładzie karnym i utrata możliwości zarobkowania nie stanowiła trwałej i całkowitej niezdolności do zarobkowania , była bowiem przeszkodą przejściową .

Wysokość odsetek karnych naliczonych przez powoda znajduje uzasadnienie w art. 481 § 1 zd. 2 k.c. jak i postanowieniach umowy Wysokość ta została skonfrontowana z wysokością odsetek karnych naliczonych przez powoda i wskazanych w wyliczeniu na kwotę 452,89 zł (k 78) . Sąd miał możliwość weryfikacji zasadności ich wysokości.

Co do odsetek naliczanych przez pierwotnego wierzyciela oraz kosztów upomnień, wezwań i opłat przez niego poniesionych, wskazać należy, że strona powodowa nie wskazała w sposób jednoznaczny okresu za jaki były one naliczane, uniemożliwiając Sądowi zweryfikowanie zasadności ich wysokości tym bardziej, że nie wiadomo , czy odsetki te zostały naliczone według aneksu do umowy , czy według samej umowy pożyczki . Ponadto powód nie przedstawił dokładnego sposobu wyliczenia tychże odsetek, które zgodnie z umową pożyczki są zmienne. Nie jest przy tym rolą Sądu dokonywać tego typu obliczeń, zwłaszcza, iż postanowienia umowy są w tym zakresie nieprzejrzyste, przede wszystkim jednak z uwagi na zasadę ciężaru dowodu.

W rozpatrywanej sprawie powód żądał odsetek ustawowych od zasądzonej na jego rzecz kwoty od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 8 lutego 2017 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku ustawa Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek w zakresie kwoty 452,89 złotych od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych art. 481 k.c. w brzmieniu przed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych, obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku, jak również w zakresie, w jakim wysokość roszczenia nie została udowodniona. Co do pozostałej kwoty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze wynik postępowania, Sąd postanowił o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 roku (Dz.U.2015.615.j.t.), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Wysokość przyznanego adwokatowi wynagrodzenia została ustalona na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461.j.t.). Sąd ustalił należne adwokatowi wynagrodzenie na podstawie poprzednio obowiązującego rozporządzenia, zgodnie z § 22 zastępującego je rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801), w myśl którego do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Po stronie pozwanej powstały koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 2.952 zł (2.400 + 23 % VAT) . Powód przegrał sprawę w 35 % ,a pozwany przegrał sprawę w 65 % . Wobec tego kwota wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu podlegała podziałowi według procentowego wyniku procesu . Część odpowiadająca przegranej powoda w kwocie 1.033,20 zł podlega zatem zasądzeniu na rzecz powoda , natomiast pozostała kwota 1.918,80 zł odpowiadająca przegranej pozwanego pokryta zostanie ze Skarbu Państwa zgodnie z § 19 rozporządzenia z 2002 roku .